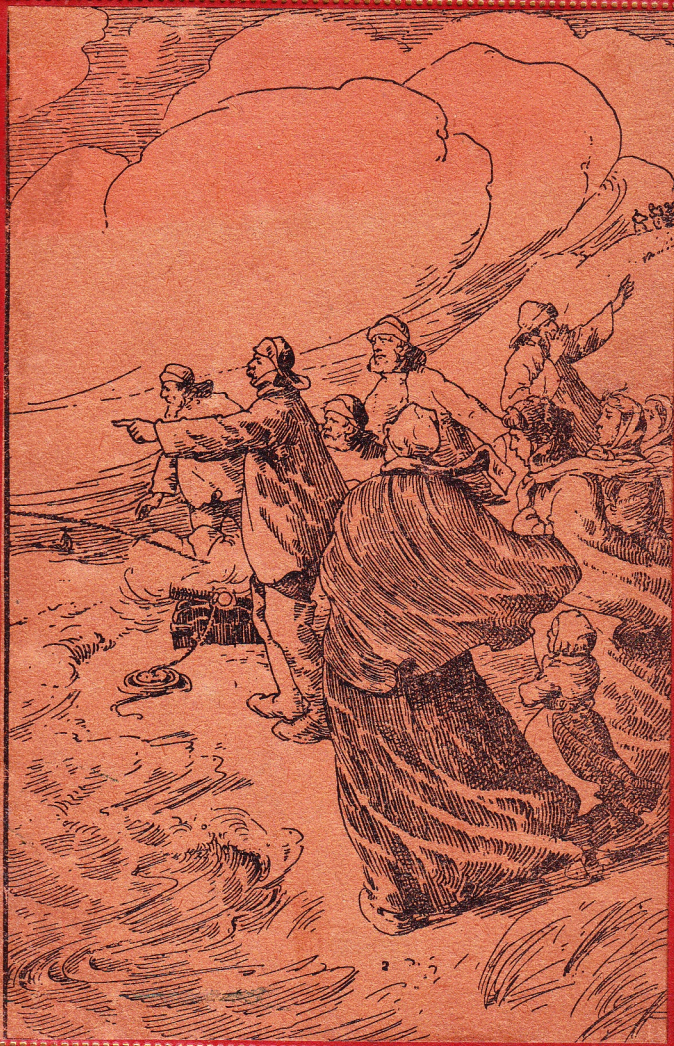

HELDEN ZONDER ZWAARD
DOOR A. HANS

lodewyk Opdebeek Uitgever Antwerpen

HELDEN ZONDER ZWAARD

UIT HET ZEEMANSLEVEN

DOOR

A. HANS

VLAAMSCH E BOEKHANDEL
LODEWIJK OPDEBEEK — ANTWERPEN.

HELDEN ZONDER ZWAARD

I.

Eenzaam, schier verborgen voor de buitenwereld, lag het visschersdorpje daar achter de duinen.

De grijze vuurtoren... eigenlijk de toren van een onder 't zand bedolven kerk, geleek een geweldige reus bij de hutten, wanordelijk, maar des te schilderachtiger verspreid tusschen de blanke heuvels van stuifzand.

Stuifzand, ja, dat bij hevigen wind door de retten der woningen drong, dat voortdurend de hofjes der visschers bedreigde en soms de schrale gewassen onder een lijkwade bedolf, dat de paden uitwischte, en ook de groene terpjes ginds op het kleine kerkhof verborg.

's Zomers kwam er hier wel eens een enkele vreemdeling, een zonderling, die kousen en schoenen op den rug gebonden, door 't zeewater plonsde, en dan uren op een duintop zat, turend over de watervlakte, of met een potlood iets krabbelend in een boek.

Er was er zelfs eens een geweest, die een visschersmeisje een geldstuk aanbood, als ze een kwartierke stil vóór hem wilde zitten, maar de deerne was verlegen, half verschrikt weggelopen. En haar vader was gekomen en had den vreemdeling aangeraden hier al zijn rare kuren maar te staken. De

schoolmeester had toen verteld, dat die man een „artist” was... een schilder, of beeldhouwer...

Maar de visschers kenden geen artisten en begerden ze niet te kennen. Al het vreemde beschouwden ze als iets vijandigs, iets, dat hun rustig, vrij leven dreigde te storen, de orde der dingen omkeeren zou

O! ja, de schoolmeester sprak ook wel eens over badplaatsen en beweerde, dat de menschen van zijn dorp veel geld zouden kunnen verdienen, als de gemeenteraad maar van „aanpakken” wist...

Hotels met lawaaierige, drukke badgasten, villa's voor vreemdelingen, die dan meester werden van 't dorp... badwagens, tenten, ruststoelen op 't strand... neen, de visschers wilden er niet van hooren en verklaarden, „dat al dat luie volk maar verweg moest blijven, maar hun nest niet mocht komen overhoop zetten”.

En daar ook de gemeenteraad uit visschers bestond, was er vooreerst maar weinig kans, dat er rond den grijzen vuurtoren een badplaats zou ontstaan.

En waartoe ook?

De visschers waren tevreden met hun lot. Ze leefden van en voor de zee, gelijk hun voorouders... en meer begeerden ze niet...

En zonder dat ze 't zelf wisten... en tot dan toe onbekend voor de wereld, waren die stoere kustbewoners een heldenvolk.